

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 24 juni 2011 in zaak nr. 10/44795 in het geding tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 december 2010 heeft de minister voor Immigratie en Asiel de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 juni 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en de minister voor Immigratie en Asiel opgedragen een nieuw besluit op de aanvraag te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel (thans de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel; hierna: de minister) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 juli 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Bij het bestreden besluit heeft de minister de aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) verleende vergunning ingetrokken, omdat het categoriaal beschermingsbeleid voor vreemdelingen afkomstig uit Centraal Irak per 22 november 2008 is afgeschaft. De minister heeft bij dit besluit de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000 geweigerd.

2.3. De rechtbank heeft het besluit van de minister vernietigd omdat de minister naar het oordeel van de rechtbank zich ten onrechte op het standpunt stelt dat de vreemdeling zijn vrees bij terugkeer te worden gedood niet aannemelijk heeft gemaakt, nu de minister geloofwaardig acht dat de vreemdeling voor de Amerikanen werkzaamheden heeft verricht, op 20 september 2007 een dreigbrief heeft ontvangen en kort daarop Irak heeft verlaten. Dat de vreemdeling en zijn naaste familie tot aan zijn vertrek op 7 oktober 2007 geen bijzondere problemen hebben ondervonden van welke zijde dan ook, gaat volgens de rechtbank voorbij aan de verklaring van de vreemdeling dat hij en zijn familie na ontvangst van de dreigbrief de stad hebben verlaten en bij familie ondergedoken hebben gezeten en dat de vreemdeling kort daarna Irak heeft verlaten en vormt dus een ontoereikende motivering voor het besluit van de minister, zodat dat besluit op grond van artikel 3:46 van de Awb voor vernietiging in aanmerking komt.

2.4. De minister betoogt in de eerste grief dat het oordeel van de rechtbank dat de vreemdeling en zijn familie na ontvangst van de dreigbrief

de stad hebben verlaten en bij familie ondergedoken hebben gezeten en om die reden geen problemen hebben ondervonden, feitelijke grondslag mist. De vreemdeling heeft volgens zijn eigen verklaring tezamen met zijn familie ondergedoken gezeten bij een tante die ook in Kirkuk woont en heeft aldus de stad niet verlaten. Verder heeft de vreemdeling wisselende verklaringen afgelegd zodat niet vaststaat of hij daadwerkelijk bij zijn tante heeft verbleven dan wel op zijn thuisadres heeft gewoond, alvorens Irak te verlaten. Verder is de rechtbank er volgens de minister ten onrechte aan voorbij gegaan dat hij bij zijn besluitvorming heeft betrokken dat de familie van de vreemdeling juist door de winkel van de vader een bekende familie in Kirkuk zou zijn, zodat niet valt in te zien dat zij niet traceerbaar zouden zijn. De familieleden hebben ook na het vertrek van de vreemdeling geen problemen ondervonden, hetgeen de vrees van de vreemdeling om na terugkeer naar Irak alsnog te worden gedood onaannemelijk maakt. De verklaring van de vreemdeling dat de familieleden niets is overkomen omdat zij zich niet op straat begeven maar binnenshuis blijven, staat haaks op de verklaring dat zijn vader Turkije bezoekt om zich daar voor langere tijd medisch te laten behandelen. Ook in de periode voorafgaand aan de ontvangst van de anonieme dreigbrief hebben de vreemdeling, zijn vader, of andere familieleden geen problemen ondervonden, alhoewel de vader van de vreemdeling tenminste al vanaf 2006 zaken deed met de Amerikanen.

2.4.1. De rechtbank is bij haar oordeelvorming ten onrechte voorbij gegaan aan het feit dat de vreemdeling en zijn familie, hoewel zij door de winkel een bekende familie in Kirkuk waren, behalve de ontvangst van de anonieme dreigbrief nooit problemen hebben ervaren, terwijl zij langere tijd werk hebben verricht voor de Amerikanen. De stelling dat de achtergebleven familieleden tot aan het vertrek van de vreemdeling maar ook daarna geen problemen hebben ondervonden doordat zij zich niet buiten de woning van de tante hebben begeven, heeft de minister in het besluit terecht niet voldoende geacht voor de plausibiliteit van het vermoeden van de vreemdeling over wat hem bij terugkeer te wachten staat, mede gelet op de uit de verklaring van de vreemdeling blijkende omstandigheid dat in ieder geval diens vader zich voor langere tijd buitenshuis heeft begeven. De vrees van de vreemdeling dat hij een reëel risico loopt bij terugkeer te worden gedood, is door de minister terecht niet aannemelijk geacht. De grief slaagt derhalve.

2.5. De tweede grief heeft geen zelfstandige betekenis.

2.6. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Over het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 7 december 2010 overweegt de Afdeling dat, voor zover met het vorenoverwogene niet op de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden is beslist, aan deze gronden niet wordt toegekomen. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.7. Het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 7 december 2010 dient ongegrond te worden verklaard.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 24 juni 2011 in zaak nr. 10/44795;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. A.A. Snijders, ambtenaar van staat.

De voorzitter
is verhinderd de uitspraak
te ondertekenen.

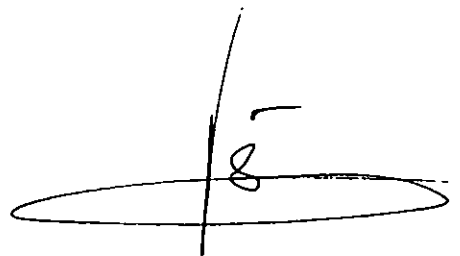
w.g. Snijders
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 augustus 2012

205

Verzonden: 6 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser